

HEBREERNE, KAPITTEL SEKS ³

 God morgen, venner. Det er et privilegium å være her. Og— og å oppfylle denne flotte presentasjonen fra pastoren vår, det ville virkelig kreve et ekte liv, ikke sant? Så vi gir Herren pris for alle Hans mektige helbredelseskrefter og Hans nåde som Han har gitt oss ned gjennom årene.

Nå har jeg noen få kunngjøringer å komme med. Først vil broder Wood, broder Roberson og jeg takke dere alle for at dere ba for oss, om en trygg reise. Hadde en fantastisk stund; var borte i fire og en halv dag, tror jeg, og trygt tilbake igjen. Herren velsignet oss.

⁵⁰⁶ Nå, vi annonserer at broder Graham Snelling, vekkellesmøtene hans fortsetter videre, oppe ved enden av Brigham Avenue, ved . . . her i byen. Og denne førstkommende onsdag kveld . . . Jeg vil dra i morgen, for en begravelse for en som jeg vil bekjentgjøre om en liten stund. Vi vil informere dere onsdag kveld. Vi vil dra i en delegasjon, alle, opp for å besøke broder Graham før han avslutter møtet sitt der oppe. Og vi vil prøve å få samlet hele menigheten, hvis vi klarer, og dra som en delegasjon for å møte, for å være sammen med broder Graham i ett av møtene hans.

⁵⁰⁷ Og, nå, i ettermiddag i—i lokalene til begravellesbyrået i Charlestown, er en—en fru Colvin, som pleide å gå i menigheten her for mange år siden, syttifire år gammel, forlot dette livet i går for å være sammen med Herren Jesus. Og begravelsen hennes skal holdes mandag, av pastor herr McKinney, som før, tidligere, var pastor i metodistkirken i—i Port Fulton i mange år, som var en nær venn av dem. Og jeg skal assistere ham, mandag, i, jeg tror det er halv ett, i—i kapellet i Charlestown, Indiana. Og alle dere venner av Colvin-familien ville, jeg vet de ville sette pris på litt oppmuntring nå eller å . . . lite håndtrykk. For vi vet alle hva det er, vi som har vært nede i de, i dalene selv, og vet hva det betyr å miste en venn. Og så vi . . . Hun ligger i—i kapellet nå, i Charlestown, Indiana. Hvis dere drar opp i ettermiddag, ja, så ville det blitt satt pris på av Colvin-familien, det er jeg sikker på. Mange av deres familie kommer fremdeles hit til tabernaklet. Jeg har viet, begravd, døpt praktisk talt hele familien deres. Og herr Grayson, som var naboen vår her før, er begravellesagenten der oppe.

⁵⁰⁸ Og så dette, i kveld, om Herren vil, vil vi prøve å fortsette i kveld der vi slutter denne morgenen, i denne store studien som vi studerer nå. Og da tror jeg det var kunngjøringene, så langt som—som jeg—jeg kjenner til. Og denne førstkommende onsdag

kveld, nå, vil vi bekjentgjøre hvilken kveld vi drar opp for å være sammen med broder Graham.

⁵⁰⁹ Og vi ønsker alle nykommerne blant oss velkommen. Og vi er glade for å ha dere her denne morgenen, og ber om at Gud overmåte rikelig må velsigne dere i dag i denne samlingen.

⁵¹⁰ Broder Cox har nettopp fortalt meg at høyttalersystemet ikke fungerte så bra for øyeblikket. Det er trolig, kanskje på grunn av været, mye fuktighet i høyttalerne der. Og de er ikke så gode i utgangspunktet, så det kan være grunnen.

⁵¹¹ Siden jeg ser en søster sitter her som jeg kjenner, søster Arganbright, jeg . . . Dette er ikke pent og—og ikke normal folkeskikk å spørre om dette, men har du hørt fra broder Arganbright siden han reiste over? Jeg er veldig interessert i å høre fra ham så snart vi kan. Han er i Sveits og Tyskland, i et møte der borte med broder Tommy Hicks og Paul Cain. Hvis du hører noe, søster Ruth, så la meg vite det med en gang, så snart du kan.

⁵¹² Nå, det lille tabernaklet har ikke noe medlemskap, men vi har fellesskap. Vi har ingen annen læresetning enn Kristus, ingen annen lov enn kjærlighet, ingen annen bok enn Bibelen. Det er den eneste Boken vi kjenner til, og den eneste tingen som vi kjenner, som vi har. Siden Jesu Kristi Blod renses oss fra all synd, har vi fellesskap med hverandre, alle sammen.

⁵¹³ Jeg la merke til i morges, og noen av dere hørte kanskje broderen som ba. Det var en katolikk, så, eller tidligere katolikk. Og vi har alle slags ulike typer mennesker som kommer hit. Fikk nettopp privilegiet, for en liten stund siden, å håndhilde på en mennonittisk broder som sitter her inne. Og fra mennonittene, fra metodistene, fra baptistene og katolikkene, eller hver den som vil, la dem komme. Og vi har fellesskap sammen rundt Guds Ords velsignelser. Det er Jehovas Vitner til stede her og ulike slags mennesker, så, fra ulike denominasjoner.

⁵¹⁴ Før elsket jeg (vel, jeg gjør det fremdeles) Vesten. Jeg elsker hester og storfe. Jeg vokste opp på en gård, og jeg—jeg elsker det. Og vi pleide å drive sammen kveget, og jeg gikk med dem. Og vi hadde et kveg-gjerde. Jeg vet ikke om dere fra Østen vet hva et kveg-gjerde er eller ikke. Det er når du sender kveget inn i skogen, så har de et gjerde som hindrer dem i å vandre, som de kalte det, komme ned til kvegfarmene igjen. De spiste opp gresset, der de dyrket gresset for vinterføret. Og oppe i fjellet, har de også kveg-gjerder, der de skiller ut så mange hunner og hanner, og så videre. Det kalles et kveg-gjerde. Men det viktigste kveg-gjerdet er der rancheren står når kveget går gjennom.

⁵¹⁵ Og mang en dag har jeg sittet der i salen min og sett på dem når kveget gikk gjennom. Det var alle slags forskjellige merker som gikk inn. Det var noen som ble kalt "Diamant". Og noen av dem ble kalt "Bar X". Og noen . . . Vår var "Tripod", som så

ut som et speideremblem. Neste mann etter det, var en “Turkey Track”, på hesten. Og de hadde alle slags forskjellige merker, for–for å kjenne igjen kveget sitt når de drev dem ut.

⁵¹⁶ Nå, rancheren var ikke så interessert i hvilket merke de hadde, men her var det, rancheren var interessert i å se på merkelappen i øret deres. Alt som gikk inn der, uansett hva slags merke det var, måtte være en renrasert Hereford. Det kunne ikke gå inn der hvis det ikke var en Hereford. Måtte være registrert buskap ellers ville det ikke komme gjennom.

⁵¹⁷ Jeg tror at på den dagen da Herren kommer, vil Han ikke bry Seg om hva slags merkelapp vi har, men om vi alle er gjennfødte kristne. Det er riktig. Det er Kristi hjord. Blodprøven vil stadfeste oss at vi er fullt og helt kristne. Og hvis vi kommer til å være slik *der*, kan vi like godt være slik her. Synes dere ikke det? Det er derfor vi setter pris på alt fellesskap fra alle ulike menigheter.

⁵¹⁸ Nå studerer vi dette velsignede Hebreerbrevet. En broder likte det så godt at han har tatt lydbåndene, og han lager en bok med undervisning om dette.

⁵¹⁹ Nå vil vi ganske snart komme til det 11. kapitlet. Vi regner med å bruke vinteren på det, på det 11. kapitlet. For hver enkelt av de personene ønsker vi å gå tilbake gjennom Boken og knytte hele Skriften sammen. Jeg skulle gjøre det. Jeg gjør det delvis, med noe av dette, i disse tidligere kapitlene, for å få knyttet hele Boken sammen. For, ser dere, Skriftsted må stadfeste Skriftsted.

⁵²⁰ Derfor, hvis det er noen motsigelser, at noen tror at Skriftstedene motsier hverandre, så er det en feil. Det finnes ikke noe Skriftsted som motsier et Skriftsted. Motsigelsen er der Det kanskje motsier vår måte å se Det på, men Det motsier ikke Seg Selv. Jeg har vært i tjenesten, går mot tjueseks år nå, og jeg har aldri, noen gang, funnet én ting i Bibelen som motsier noe annet som var skrevet i Bibelen. Og jeg—jeg bare vet at det ikke er der.

⁵²¹ Og i dag studerer vi i ett av de mest velsignede kapitlene av Hebreerne, det 7. kapitlet. Og er det noen som ikke har en Bibel, som ønsker å følge oss i opplesningen, vil vi gjerne skaffe deg en Bibel hvis du bare vil rekke opp hånden. Jeg vil få noen av eldstebrødrene, noen, til å komme hit og hente noen. Noen rekker opp hånden sin bak der. Og takk, broder. Og hvis du ønsker en Bibel, bare rekk opp hånden, og de vil hente en til deg.

⁵²² Nå, den eneste måten en menighet kan bli bygd, den eneste måten et menneske kan ha Tro, er ikke ved hans denominasjon, ikke ved hans tilknytning. Men hans Tro hviler ikke på teologi fra en manns ideer, for det er mer eller mindre bare menneskelig. Men den eneste måten Troen kan finne sitt høytidelige hvilested, er på det urokkelige og uforanderlige Guds Ord. “Troen kommer av hørelsen, hørelsen av Ordet.” Det er det som trengs. Og—og når Troen er hørt og tatt imot, er det avgjort for evig. Ingenting

kan noensinne rokke det, uansett hva som kommer eller går. Ingenting kan noensinne forandre den Troen. Tenk på det. Du er forankret, og du forandrer deg ikke mer, for tid og Evighet. Du er forankret for evig: “For Gud har ved ett offer fullkommengjort for evig de som er helliggjort, eller kalt.”

⁵²³ Og Troen har en slik stor plass i den kristne, den troendes liv, at den kan ta sitt standpunkt ved siden av en gjørmete grav eller over en kiste, der en dyrebar baby eller en kjæreste har gått fra dette livet til den andre siden. Og med et ørneøyes alvorlige blikk, kan den se mot Ham som sa: “Jeg er Oppstandelsen og Livet.” Og de glemmer de tingene som er i fortiden. De jager mot målet for det høye kall.

⁵²⁴ Jeg er så glad for at Gud har tilveiebrakt det og har gjort det til en gratis gave for alle. Det er hva menigheter burde være. *Menigheter* betyr ikke denominasjoner eller organisasjoner; det betyr: “Grupper av mennesker, av troende, som er samlet sammen under Ordets fellesskap.”

⁵²⁵ Og i denne fantastiske undervisningen fra Paulus her, som en bakgrunn, i de tidligere kapitlene, har han spesifikt tatt for seg Herren Jesu høyeste Guddom og Hvem Han var. Kristus var Gud, skapt slik at menneskene kunne føle Ham og berøre Ham og—og ha fellesskap med Ham. Kristus, Herren Jesus, var kroppen som Gud bodde i: “Gud ble kjød og tok bolig iblant oss.” Første Timoteus 3,16: “Og det skal bekjennes, stort er gudsfryktens mysterium, for Gud ble manifestert i kjød.”

⁵²⁶ Den store Jehova kom ned og ble håndgripelig, ved å leve i kroppen til Sin Egen Sønn, erklærte og forsonte verden med Seg Selv. Gud var ikke noe . . . Kristus var ikke noe mindre enn Gud, og—og Gud var ikke noe mindre enn Kristus. De to sammen utgjorde Guddommen legemlig, stilt litt lavere enn Engler, slik at Han kunne lide. Engler kan ikke lide. Jesus var Tabernaklet som Gud bodde i.

⁵²⁷ Bibelen sier, i det 7. kapitlet av Apostlenes gjerninger, at: “Tabernakler og brenn- . . . offer og brennoffer ville Du ikke ha, men en kropp har Du forberedt for Meg. Men Den Høyeste bor ikke i templer lagd med hender, men en kropp har Du forberedt for Meg”, så Han kunne ta bolig eller leve i et fellesskap med mennesket.

⁵²⁸ Om Gud tillater det, så snart vi er ferdig med dette kapitlet her, eller ferdig med dette Brevet her, så ønsker vi å gå tilbake og ta opp Ruts Bok igjen og vise dere der hvordan Gud ble vår slektning, for å forsonne de fortapte tilbake til Seg Selv ved å ha fellesskap og bli en av oss. Gjenløseren måtte være en slektning, og den eneste måten Gud kunne bli vår slektning, er å bli en av oss. Så Han kunne ikke bli en Engel og være menneskets slektning.

529 I går kveld da jeg snakket med den sønderknuste sønnen, medarbeideren min, til moren som nettopp gikk bort, sa han: “Åh, broder Bill, jeg antar at hun er en Engel i kveld.”

530 Jeg sa: “Nei, Earl. Hun vil aldri bli en Engel. Hun er en kvinne i kveld, akkurat som Gud skapte henne og vil alltid være det, aldri en Engel.” Gud skapte Engler. Han lar aldri mennesker bli Engler. Han skapte Engler *og* mennesker. Så mennesker vil aldri bli Engler, og Engler vil aldri bli mennesker. Gud skapte dem forskjellig.

531 Nå, og i Kristus som ble kjød for å gjenløse fra den store avstanden som mennesket hadde kommet i, og udødelighet gjennom synd hadde kommet ned, steg Gud ned og tok form av et menneskeskikkelse, og ble vår slektning slik at Han kunne bære våre synder og vår død.

532 Og i en av illustrasjonene vi presenterte i de tidligere leksjonene; bare en liten bakgrunn slik at nykommerne kan forstå. Gud, på Sin vei opp til Golgata, mens dødens brodd var over Ham og summet rundt Ham, og til slutt stakk den Ham så Han døde. Han døde så solen sluttet å skinne. Han døde så månen og stjernene ikke ville gi sitt lys.

533 For Han måtte gjøre det, for å forankre dødens brodd! Hvis Han hadde vært en udødelig person, hvis han hadde vært i Teofaniet, eller vært i ånden, har ikke døden noen kontroll på det. Det måtte bli kjød, så Han kunne fjerne dødens brodd. Men når en bie eller et insekt som stikker, en gang stikker dypt, vil den aldri stikke igjen. Han lar brodden sitte igjen i kjøttet. Og det var det Kristus bl- . . . eller Gud ble. Kristus bodde i kjøtt, slik at Han kunne ta dødens brodd i Sitt Eget kjøtt. Og da døden trakk seg bort fra Ham på korset, lot den brodden sin sitte igjen, den kan ikke stikke en troende mer. Den kan lage en surrende lyd, den kan lage en summing og en trussel, men den kan ikke stikke. Den har ingen brodd.

534 Den store Paulus utbrøt da han nærmet seg døden: “Å død, hvor er din brodd? Og grav, hvor er din seier? Men Gud være takk Som har gitt oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus, for både døden og graven har mistet sin makt.”

535 Nå, så, sist søndag tok vi: “La den mer grunnleggende læren om Kristus ligge”, i det 6. kapitlet leser vi dette, “la oss gå videre til det fullkomne.” Og vi fant ut at folk i mange menigheter i dag, så vel som Branham Tabernacle og forskjellige, vi legger for mye vekt på å studere den grunnleggende læren om Kristus: Han var Abrahams Sønn, Han var Sønn av—av *Den-og-den*, og videre tilbake i slektstavlene. Men Bibelen sier: “La oss legge til side de tingene og gå videre til det fullkomne.”

536 Først må du kjenne til læren, og så må du kjenne til alle disse tingene; la oss deretter legge dem til side, sa han, som de dødes oppstandelse, håndspåleggelse, dåp, og alle de døde gjerninger

og tro på Gud. De—de har likevel ikke noe Liv i seg. Men menigheten i dag bare går til de tingene: “Åh, vi tror på Kristi Guddommelighet.” Ja. Selvfølgelig. “Vi tror på vanddåpen.” Ja. Selvfølgelig. “Håndspåleggelse.”

⁵³⁷ Paulus sa: “Vi vil gjøre alt dette om Gud tillater det. Men i møte med alt det, la oss legge det til side nå og gå videre til det fullkomne.”

⁵³⁸ Nå, menigheten kan ikke bli fullkommengjort gjennom organisasjoner. Den kommer lengre bort fra Gud hele tiden, eller lengre bort fra hverandre. Vi trekker opp skillelinjer, vi atskiller oss, ser ikke ut til å ha Troen. Men så når vi lar den grunnleggende læren ligge, hvis vi beveger oss mot det fullkomne, så kommer ikke de små tingene særlig til nytte.

⁵³⁹ Vi går inn i et forhold, og vi finner ut at den eneste måten vi kan bli fullkommengjort på er å være i Kristus. Og så finner vi ut ved Bibelens lære, hvordan vi kommer inn i Kristus; ikke ved vanddåp, ikke ved håndspåleggelse, ikke ved undervisning. “Men ved én Ånd er vi alle døpt inn i ett Legeme og blitt fullkommengjort ved Hans lidelse.” Da ser vi annerledes ut. Vi tenker annerledes. Vi oppfører oss annerledes. Vi lever annerledes. Ikke fordi det er en plikt eller fordi vi tilhører menigheten, men på grunn av “Guds kjærlighet som er utgytt i våre hjerter ved Den Hellige Ånd”, som gjør oss til medborgere av Guds Rike, da er det ingen denominasjon eller skillelinjer i det. Vi er alle ett stort Legeme.

⁵⁴⁰ Nå er vi klare til å gå inn i morgens leksjon om noen få øyeblikk. En ting til ønsker jeg å komme til her, det er at Paulus taler i Brevet, i det 7., eller 6. kapitlet, vi finner ut her at vi er fullkommengjort i Kristus. Så i det 13. verset av det 6. kapitlet, bare en liten bakgrunn.

Da Gud ga løftet til Abraham, sverget Han ved seg selv, siden Han ikke hadde noen større å sverge ved,

Gud sverget ved Seg Selv, fordi Han ikke kunne sverge ved noen som var større.

⁵⁴¹ Nå vil vi gå tilbake. La oss gå til Galaterne bare noen få øyeblikk. Bla tilbake til Galaterbrevet og finn Galaterne 3,16. Og vi vil lese her bare et øyeblikk, om hva Han sverget ved.

Til Abraham ble løftet forkynt og til hans ætt. Han sier ikke: Og til ætter, som om det var mange; men som til én: . . . til ætten, som er Kristus.

⁵⁴² Nå, hvis du legger merke til det, les det nøye nå når du leser.

. . . til Abraham ble løftene (flertall) forkynt og hans ætt (entall).

⁵⁴³ “Abraham og hans Ætt.” Nå, Abrahams Ætt var én, som var Kristus; forbilledlig i Isak.

Men Abraham hadde mange barn. Han fikk ett før han fikk Isak, som viste at Sarah ga etter for vantro da hun ønsket at Hanna skulle bringe fram barnet, for hun tenkte at hun var for gammel, og at Gud skulle gå utenom og gjøre det på en annen måte enn den måten Han hadde lovet å gjøre det på.

⁵⁴⁴ Men Gud holder Sitt løfte. Uansett hvor ufornuftig det kan se ut, er Gud forpliktet til Sitt løfte. Og Sarah tenkte at hun kanskje kunne få Hanna, eller Hagar, rettere sagt, tjenestepiken sin, til å føde en baby ved Abraham, og at hun ville ta det. Og det ble Ismael, som var en torn i kjødet, fra da inntil nå. Fremdeles en torn i kjødet, for det var der araberne kom fra, og de har alltid vært på den måten.

⁵⁴⁵ Nå, hver gang du ikke tror på det nakne Guds Ord og godtar en annen måte, vil det bli en torn i kjødet ditt fra da av. Bare ta nøyaktig hva Gud sa. Hvis Han sa Det, så er det nøyaktig det Han mener. Åh, velsignet være Hans Navn! Bare ta Hans Ord.

⁵⁴⁶ Uansett hva som prøver å gå utenom og sier: “Vel, Det betyr egentlig ikke Det.” Det betyr nøyaktig hva Det sier, når Gud gir et løfte.

⁵⁴⁷ Nå, hvis vi vil følge nøye med.

. . . til Abraham ble løftene . . . og hans ætt . . .

Det ene var Ætten, entall, og det andre var løftene. Det er mer enn ett løfte, og mer enn én person som er medregnet i Abrahams Ætt. Skjønner? Det er én Ætt, men mange mennesker i denne Ætten. Skjønner? Det var ikke bare Abraham alene, eller til Isak alene. Men . . . Det var til hele Abrahams Ætt. Løftene ble gitt til hver enkelt etterkommer i den Ætten. Forstår dere det?

⁵⁴⁸ Derfor er vi som er døde i Kristus, ifølge Skriftene, vi er Abrahams Ætt og er arvinger ifølge løftet. Ikke ved å bli medlem av menigheten, eller å danne døde artikler, eller—eller slikt. Men ved å bli født av Kristi Ånd er vi Abrahams Ætt og er medarvinger med Ham i Riket.

⁵⁴⁹ Så går vi videre, for å lese bare litt videre nå: “Gud avlegger en ed.” Nå det 17. verset i det 6. kapitlet.

Siden Gud var enda mer fast bestemt . . .

. . . Gud var enda mer fast bestemt på å vise for løftets arvinger hvor uforanderlig hans plan er, gikk han imellom og stadfestet det med en ed,

⁵⁵⁰ Åh, la oss bare hvile nå en liten stund. “Gud var mer fast bestemt.” Ikke at Han måtte det, men for å gjøre dette til noe sikkert.

⁵⁵¹ Nå, vi har allerede funnet ut at Gud ble kjød, bodde iblant oss, hvordan Han manifesterte Seg Selv for verden. Da Han møtte kvinnen i hor, sa Han: “Jeg—Jeg dømmer deg ikke. Gå, synd ikke mer.” Da Han møtte de syke, handlet Han nøyaktig

slik Han måtte handle, for Han var Gud, og Han—Han helbredet de syke. Han reiste opp de døde. Han tilga syndene. Uansett hvordan de var og hvor mange og hvor frafalne, tilga Han dem uansett, hvis de var villige til å komme og be.

⁵⁵² Følg med nå. Hvis Gud på ett tidspunkt handlet under en bestemt omstendighet, og hvis den samme omstendigheten oppstår igjen, er Han nødt til å handle den andre gangen slik Han gjorde den første gangen, ellers er Han urettferdig. Skjønner? Uansett hvor dypt du er i synd, hvor langt ned du har sunket, er Han nødt til å handle mot deg slik Han gjorde mot den falne kvinnen, ellers handlet Han feil da. Guds væremåte er Hans Person, og det Han er i Sin væremåte kunngjør Hans Person.

⁵⁵³ Og det er det samme med deg, din oppførsel i livet viser hva du er. Som vi hadde og gikk gjennom for en leksjon eller to siden, at metodistene ønsket å erklære: “Da du ropte, fikk du Den.” Pinsevevningene sier: “Da du talte i tunger, fikk du Den.” Risteren sa: “Da du ristet, fikk du Den”, Pennsylvania Shakers. Og vi finner ut at alle sammen tar feil. Livet ditt erklærer Det. Din person erklærer hva du er. En mann kjennes ved handlingene sine, og hva enn livet ditt er.

⁵⁵⁴ Du har hørt den gamle historien: “Livet ditt taler så høyt at jeg ikke kan høre ordene dine.” Så hva enn du er, det er du. Livet du lever viser hva slags ånd som er i deg.

⁵⁵⁵ Og så kan du etterligne det som er galt, eller etterligne det som er rett, kan jeg si. Du kan etterligne en kristen. Men det vil, før eller siden, komme en tid da presset vil bli satt på, da vil det vise hva du er. En kjede er ikke sterkere enn sitt svakeste ledd.

⁵⁵⁶ Da Kristus Guds Sønn ble satt på prøve, viste det hva Han var. Ja visst. Når du blir satt på prøve, vil det bevise hva du er. Livet ditt reflekterer alltid hva som er på innsiden av deg. Sørg for at syndene dine ikke gjennomskuer deg før eller senere. Og det er det vi prøver å si.

⁵⁵⁷ Jesus sa, i Johannes 5,24: “Den som hører”, ikke den som skjelver, den som taler, den som . . . “Den som hører Mitt Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har Evig Liv, og skal ikke komme til dom; men er gått over fra døden til Livet.”

⁵⁵⁸ Det er din tro. Og troen din, bekjent av leppene dine, viser seg for folk som kan høre, men livet ditt er åpent fremfor alle. Så uansett hvor mye du prøver å oppføre deg som *dette* og gjøre *dette*, vil det aldri fungere. Det er nødt til å være i deg. Det er hele historiens virkelige kjerne. Din personlige tro på den oppstandne Kristus, som din Frelser; at Han er ved Guds høyre hånd og handler i ditt sted denne morgenen, slik du handler i Hans sted her nede som et vitne. Et vitne skal handle i stedet for noen, stå for deg som et vitne. Og slik livet ditt reflekterer her hva vitnesbyrdet ditt i Kristus er, så reflekteres det der, og det reflekteres her. Og Han er der oppe, og det Han er for deg

reflekteres både der og her. Så du er . . . Ved din tro er du frelst, og det alene. Så fornemmelser, sinnsbevegelser, følelser, hva som helst, har ingen plass i Det i det hele tatt. Nå, ikke . . .

⁵⁵⁹ Nå, ikke tenk feil, at jeg ikke tror på disse sinnsbevegelser. Selvfølgelig. Men det vi snakker om nå, prøver å understreke for menneskene i dag, det er ikke sinnsbevegelser. Djervelen har tatt de tingene og ført folk på villspor med det, fått dem til å basere sitt Evige bestemmelsessted på en sinnsbevegelse. Roping, tungetale, å gå på møte hver søndag, oppføre seg som en kristen, det vil ikke ha noen betydning på den dagen. “Med mindre et menneske blir født på ny.” Og livet ditt reflekterer hva du er på innsiden, ser du, ikke sinnsbevegelser dine.

⁵⁶⁰ Du kunne ha blod i hendene dine, du kunne tale i tunger, du kunne helbrede de syke, du kunne flytte fjell med troen din, og du er fremdeles ingenting. Første Korinter 13. Skjønner? Det må være noe som har skjedd ved en Fødsel som kommer fra Gud, og Gud bringer den nye Fødsel inn i deg og gir deg en del av Seg Selv. Da blir de tingene til. Du blir en ny skapning. “Jeg gir dem Ewig.”

⁵⁶¹ Vi gikk gjennom ordet “Ewig”. *For alltid* er “en tidsperiode”. Evigheten er for alltid, for alltid og for alltid, men det er bare én Evighet. Og vi ser at du mottar Ewig Liv og ordet på gresk er *Zoe*, som betyr “Guds Liv”. Og du tar imot en del av Guds Liv, som gjør deg til en åndelig Guds sønn, og du er like evig som Gud er evig. Du har ingen ende, ikke noe sted å stoppe, fordi du hadde ikke noe sted å begynne. Alt som har en begynnelse har en ende, og det som er uten begynnelse har ingen ende.

⁵⁶² Hvor vi elsker det dyrebare Ordet! Hvor den kristne skulle være grunnfestet i Troen som en gang ble overgitt til de hellige, og ikke bli kastet rundt fra sted til sted og bli medlem av forskjellige menigheter. En hvilken som helst menighet du ønsker å tilhøre er helt greit, så lenge du er en kristen. Men sett det viktigste først, som er den Fødselen som gjør deg til Guds slektning, akkurat som Gud ble din slektning.

⁵⁶³ Han ble din slektning, slik at Han kunne reise deg opp. Før Han kunne reise deg opp, må Han gi deg Ewig Liv. Derfor måtte Gud bli din slektning, å lide døden, for å reise deg opp. Så du må bli i slekt med Ham, for å kunne komme i oppstandelsen. Ser dere hva det er? Det er bare et bytte. Gud ble deg, slik at du kunne bli Gud. Skjønner? Gud ble en del av deg, kjød, for at du ved Hans nåde kan bli en del av Ham, det er alt, for å få Ewig Liv.

⁵⁶⁴ Bare et vakkert bilde, og, åh, vi elsker det.

Nå, *Gud var enda mer fast bestemt* . . .

⁵⁶⁵ Trengte ikke, men Han var villig til det. Jeg er så glad for det, er ikke dere, for at vår Gud er villig? Hør her. Hva om Han—hva om Han ikke var tålmodig? Hva er Åndens frukt? Kjærlighet, glede, tro, fred, tålmodighet. Det er en del av Gud som er i deg.

Og kan bære over, bære over med hverandres byrder. Å tilgi hverandre, slik Gud før Kristi skyld tilga dere. Guds Ånd i deg gjør deg på den måten. Og så da Gud var her på jorden og ble deg, ble synd, Han tok din synd, bar den for deg og betalte straffen din for det. Gud er tålmodig, bærer over med våre byrder.

566 Og så er Han en god Gud. Hvis du ønsker visse ting på din måte, vet du, er Gud god nok til å gjøre det. Han elsker å—å gjøre deg glad. Han ønsker å . . . Han—Han er kjærighet, og Hans store kjærighet tvinger Ham til og med noen ganger til å komme ned, for å la deg få det du ønsker deg.

567 Se på Tomas, etter oppstandelsen. Tomas ville ikke tro. Åh, han har mange barn i dag. Men Tomas sa: “Nei. Nei. Jeg må ha noe bevis. Jeg må legge hendene mine i Hans side, og i Hans . . . fingrene mine over her i hendene Hans før jeg vil tro Det. Jeg, jeg bryr meg ikke om hva dere sier.” Ser dere, allerede der var han helt utenfor bibelsk orden. Det er meningen at du skal tro Det. Så han sa: “Jeg må ha noe slags bevis, for å bevise Det.”

568 Og Jesus dukket opp, Han er god: “Kom igjen, Tomas, hvis det er det du vil ha, vel, vær så god. Du kan få det.”

569 Det er sånn vi er. Vi sier: “Herre, jeg må tale i tunger. Jeg—jeg må rope. Jeg må . . .”

570 “Åh, sett i gang, Jeg vil la deg få det.” Han er god.

571 Så stakk han hendene sine i Hans side, da sa han: “Åh, det er min Herre og min Gud.”

572 Han sa: “Nå, Tomas, du tror fordi du har sett. Men hvor mye større er deres lønn som ikke har noe bevis og likevel tror Det!” Slik er det. Det er dit vi må komme. “Hvor mye større er deres lønn som ikke har sett noe, men likevel tror Det.” Det er en troshandling, at vi tar imot Det.

573 Nå, jeg tror at tegn følger de troende, men la oss sette det viktigste først. Du kan ha tegnene, uten Dette. Paulus sa du kunne det. Han sa: “Jeg kunne tale i både menneskers og Englers tunger; jeg er ingenting. Jeg kan flytte fjell ved troen min; jeg er ingenting. Jeg kunne forstå Bibelen på en slik måte at jeg kunne kjenne alle Guds mysterier; jeg er ingenting.” Ser dere, det er Den Hellige Ånds gaver, uten Den Hellige Ånd.

574 Den Hellige Ånd er Gud. Gud er kjærighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, tålmodighet. Det er Guds Ånd. Det er det Gud reiser opp i de siste dager, ved den Ånden.

575 Nå: “Ikke villig . . .”

. . . Gud var enda mer villig på å vise for løftets arvinger . . .

. . . Gud var enda mer villig . . . på å vise . . . arvinger . . .

Hvem er arvingene? “Vi som er døde i Kristus er Abrahams Ætt og er arvinger.” Åh, synker det inn? Vi er arvinger til Guds Rike, gjennom et edsvorent løfte. Gud trengte ikke å sverge. Hans Ord er fullkomment. Men Han sverget også, ved Seg Selv, for det var ingen større.

576 Mens vi leser videre, bare et øyeblikk, lytt.

. . . hvor uforanderlig hans plan er, gikk han imellom og stadfestet det med en ed.

577 “Uforanderlighet”, den uforanderlige. Gud kan ikke forandre Seg. Han må forbli den samme. Og hvis Gud helbredet én syk person, kan Han aldri forandre Sin innstilling. Hvis Gud tilga én synder, én prostituert, kan Han aldri forandre Sin innstilling. Uforanderligheten, uforanderligheten i Guds Ord. Guds sa ett sted: “Jeg er Herren Som helbreder alle dine sykdommer.” Han må holde Seg til Det, for Han er uendelig. Han kjente enden fra begynnelsen.

578 Nå, jeg kan si: “Jeg vil gjøre *dette*.” Og Bibelen sier at vi burde si: “Om Herren vil.” Fordi jeg er en dødelig. Jeg vet ikke. Noen ganger må jeg gå tilbake på ordet mitt, men Gud kan ikke gå tilbake på Sitt. Han er Gud.

579 Og Han spurte bare om én ting: “Hvis du kan tro.” Åh, du! “Hvis du kan tro, er alle ting mulig.” “Hvis du kan tro”, det er alt. “Du, hvis du kan”, det er spørsmålet. Men spørsmålet handler ikke om Guds Ord, på grunn av Hans uforanderlighet, kan Han ikke forandre Seg. Hvor underfullt!

580 Lytt nå mens vi leser videre nedover.

For at vi ved to uforanderlige ting, som bekrefter at det er umulig for Gud å lyve, . . .

Umulig! En umulighet og uforanderlighet er praktisk talt det samme ordet; kan ikke forandres, kan ikke rokkes. Det må forbli det samme for evig. Kan ikke bli forandret, uforanderligheten og umuligheten.

Og to, ved to uforanderlige ting, som bekrefter at det er umulig for Gud å lyve, . . .

“Har vi to ting?” Ja. Først, Hans Ord sa Han ville gjøre det. Det andre var Hans svorne ed på det, at Han ville gjøre det. Åh, du store!

581 Hva slags mennesker burde vi være? Hvorfor skulle vi bli kastet rundt og løpe omkring, og godta verdens ting og oppføre oss som denne strømlinjeformede 1957-utgaven av kristendommen? Vi ønsker å være av det gammeldagse slaget som tar Gud på Sitt Ord, og kaller de tingene som ikke var, som om de var. “Hvis Gud sa det, så avgjør Det saken.”

582 Abraham, som løftet ble gitt til, til ham og hans Ætt, han kalte de tingene som ikke var, som om de var. For Det var Guds

løfte, og han visste at Gud ikke kunne lyve. Han lovet ham det, og han trodde Det. Og etter som årene gikk, og løftet så ut til å komme lenger på avstand, for det naturlige blikk, så kom Det nærmere Abraham.

⁵⁸³ I stedet for å bli svak og si: “Vel, kanskje det ikke finnes noe slikt som Guddommelig helbredelse. Kanskje jeg bare skal gå . . . Kanskje det ikke finnes noe slikt. Kanskje jeg har oppfattet det helt feil.” Vel, det viser bare én ting, at du ikke har blitt født på ny. “For det er . . .”

⁵⁸⁴ Vi gikk gjennom det sist søndag, bare litt lenger bak i kapitlet. “For det er umulig for et menneske som en gang har smakt de Himmelske gaver og slikt, å falle fra, å fornye seg til omvendelse igjen.” Absolutt, fullstendig umulig!

For den som *er født av Gud* begår *ikke* og kan ikke begå *synd*; for Guds sæd forblir i ham: og han kan ikke synde, . . .

Guds Sæd er Guds Ord. “Troen kommer av hørelsen, hørelsen av Ordet: ‘Ofringen ble utført. Det hele er over.’”

⁵⁸⁵ Nå, hvis du gjør galt, vil Gud la deg betale for det. Men hvis du gjør det, du feiler, så gjør du det ikke med vilje. 10. kapitlet, 47. verset, tror jeg: “For dersom vi synder med vilje etter at vi har fått kunnskap om Sannheten.” Men når du først er Født, har du Sannheten; ikke kunnskapen om Den, men du har tatt imot Sannheten og Den er blitt en virkelighet. Og du er et Guds barn for tid og Evighet. Gud sverget at Han ville gjøre det.

⁵⁸⁶ Jesus sa: “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv, og Jeg vil reise ham på den siste dag. Han vil aldri komme til Dommen. Han har gått over fra døden til Livet.” Nå, med en ed som det: “Gud ønsker at vi skulle ta imot Det.”

⁵⁸⁷ Se nå hva han sier her, Paulus taler til menigheten.

. . . er *umulig for Gud å lyve*, burde vi ha en *sterk trøst*, . . .

Ikke: “Vel, hvis baptistene ikke behandler meg riktig, vil jeg gå til metodistene.” Skjønner?

. . . burde vi ha en *sterk trøst*, vi som har søkt *tilflukt ved å gripe det håpet som er satt foran oss*.

⁵⁸⁸ Nå leser vi det siste.

Dette håpet har vi som et . . . anker for sjelen, . . .

Dette håpet, Guds svorne ed, har vi som et sikkert og fast anker for sjelen; et som når inn til det indre innenfor forhenget,

⁵⁸⁹ La oss bare snakke et øyeblikk om “forhenget”. Vi fikk ikke berørt det godt nok sist søndag kveld.

590 “I forhenget.” Forhenget er kjødet. Forhenget er det som hindrer oss i å se Gud, ansikt til ansikt, i denne menigheten. Forhenget er det som hindrer oss i å se Englene på deres plass denne morgenen, stående ved setene. Forhenget er det som hindrer oss i å se Ham. Vi er skjult bak forhenget, og det forhenget er kjødet. Vi er Guds sønner og døtre, vi er i Guds Nærvær, “Guds Engler har slått leir rundt dem som frykter Ham.” Vi er i Guds Nærvær hele tiden. “Jeg skal aldri forlate deg, Jeg skal heller aldri svikte deg. Jeg vil være med deg alltid, helt til verdens ende.” Men forhenget er kjødet, det er det som holder oss utenfor Hans Nærvær. Men gjennom sjelen, Ånden, ved vår tro vet vi at Han våker over oss. Han står ved siden av oss. Han er her nå.

591 Nede i Dotan en morgen, var en gammel profet omringet av en hær, og tjeneren hans gikk ut og sa: “Åh, far, hele området er omringet av fiender.”

592 Og Elias reiste seg opp og sa: “Vel, gutten min, det er flere med oss enn det er med dem.”

593 Vel, han blunket med øynene og kikket seg rundt. Han kunne ikke se noe.

594 Han sa: “Gud, jeg ber om at Du åpner øynene hans, ta bort sløret.” Og da sløret falt fra øynene hans, var det vogner av ild rundt den gamle profeten, fjellene stod i Brann med Engler og vogner. Slik er det.

595 Åh, da kunne Gehasi si: “Jeg—jeg forstår nå.” Ser dere, sløret falt. Det er der hindringen er.

596 Her er det. Husk dette. Det er sløret som hindrer oss i å leve slik vi burde. Det er sløret som hindrer oss i å gjøre de tingene vi virkelig ønsker å gjøre. Og Gud ble tildekket i kjød, og forhenget ble revet i to. Og Gud ble Gud igjen, og Han reiste opp sløret som Han skjulte Seg i. Det var Herren Jesu oppstandelse. Beviser for oss at i dette sløret som vi nå er skjult i, ved tro tror vi Det og tar imot Det. Og når *dette* forhenget blir revet i to, vil jeg gå inn i Hans Nærvær med denne vissheten, vel vitende om at: “Jeg kjenner Ham i kraften av Hans oppstandelse.” Ved Herren Jesu Komme vil dette sløret bli reist opp igjen, på en fullkommen måte, så jeg kan vandre og snakke med Ham som min Frelser og min Gud, når Han inntar Davids trone. Og vi vil leve for evig i dette sløret etter at det er blitt fullkommengjort, men dette sløret har synd i seg. Det spiller ingen rolle hvor . . . Tenk aldri på den herliggjorte kroppen på denne jorden. Det må dø, på samme måte som sjelen din må dø, for å bli født på ny.

597 Når det gjelder fullkommenhet, vil du aldri oppnå det ved å ikke spise kjøtt og gjøre *dette* og fullkommengjøre kroppen. Og du må slutte med *dette* og gjøre *dette* og gjøre *dette* og gjøre *dette*, det er loven. Det er de loviske. Vi tror ikke på de loviske formene for frelse. Vi tror at Det er ved nåde vi er frelst. Og det er ikke

deg. Du har ingenting med det å gjøre. Det er Guds utvelgelse som gjør det. "Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham." Det er riktig. Og Han . . . Alt Jesus kom for å gjøre, var å finne disse som Faderen kjente på forhånd; og forutbestemte dem før verdens grunnleggelse til å bli Guds sønner og døtre. Amen. "Kommer ikke an på den som løper eller den som vil, men på Gud som viser nåde." Gud gjør det. Du kan ikke skryte i det hele tatt. Du gjorde ikke en eneste ting. Gud frelste deg ved nåde; ikke du, selv. Hvis du gjør det, har du noe å skryte av. Men du har ingenting å skryte av. All pris går til Ham. Det er Ham. Da har Han gitt deg det sikre håpet, "Sverget ved en ed, at det er umulig for Hans barn å noensinne gå fortapt."

⁵⁹⁸ Nå, de får pryl for å ha gjort noe galt. Du høster det du sår. Forstå det. Tro ikke at du bare kan gå ut og synde, komme unna med det. Hvis du gjør det og har den holdningen, viser det at du aldri er blitt født på ny. Forstår dere det? Hvis du fremdeles har lysten til å gjøre noe galt i deg, så er du fortsatt på feil spor. Skjønner? "For Han har fullkommengjort, for evig, de som er . . . Og disse dyrene i Det gamle testamentet, under lovens tid, som ble ofret hvert år, kontinuerlig, kunne aldri ta bort synd." Men når vi legger hendene våre på Hans hode og bekjenner syndene våre og blir født på ny av Guds Ånd, har vi ikke noe mer ønske om synd. Synd har gått bort fra deg. Det er for tid og Evighet.

⁵⁹⁹ Du vil gjøre feil. Du vil falle. Du vil gjøre feil med vilje. En eller annen gang vil du gå ut og gjøre ting. Det betyr ikke at du er fortapt. Det betyr at du kommer til å få irettesettelse.

⁶⁰⁰ Den lille gutten min, barna mine gjør ting mange ganger. Dine gjør det også. Så du . . . De vet at det er mot reglene dine—dine. Og de vet hva de kan forvente når de gjør det. De kommer til å få pryl for det, noen ganger en skikkelig en. Men det er fremdeles barnet ditt. Ja visst.

⁶⁰¹ Det er umulig for det mennesket å noensinne gå fortapt igjen, som én gang er blitt født av Evig Liv. Gud er ikke en indiansk giver. "Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv; og skal ikke komme for Dommen, men har gått over fra døden til Livet. Jeg vil reise ham opp i de siste dager." Det er Guds løfte.

⁶⁰² Nå, hvis du går videre og sier: "Åh, vel, da kan jeg bare gjøre . . ." Jeg gjør alltid det jeg ønsker å gjøre. Men hvis du er en kristen, ønsker du ikke å gjøre det som er galt, på grunn av selve Livet i deg, selve grunnvollen. Hvis du ønsker å gjøre galt, viser det at feil ting er *her* inne. "Hvordan kan bittert og friskt vann komme fra samme kilde?"

⁶⁰³ Du har blitt helt forvirret av en eller annen sinnsbevegelse eller *en eller annen* eventyrlig følelse: Glem det! Gå tilbake til alteret og si: "Gud, ta bort mitt gamle syndige liv, og la meg komme i en slik tilstand at hele mitt begjær . . ."

“Den som er født av Gud synder ikke.” Det er riktig. Han har ikke noe ønske om å gjøre det.

⁶⁰⁴ Selvfølgelig vil djevelen fange ham *her og der*, men ikke med vilje. Bibelen sier så. Djevelen vil fange ham nå og da. Ja visst vil han det. Han prøvde å legge feller for vår Herre Jesus. Han gjorde det med Moses og fanget ham. Han gjorde det med Peter og fanget ham. Han gjorde det med mange, men . . . Peter fornekta Ham til og med, men etterpå gikk han ut og gråt bittert. Det var Noe i ham.

⁶⁰⁵ Da duen ble sluppet ut av arken . . . Kråka fløy ut, den skrek omkring. Den var i arken riktignok, men da han fløy ut, var naturen hans annerledes. Han kunne spise alle de gamle, døde åtslene han ønsket og være fornøyd. Hvorfor? Han var en kråke til å begynne med. Han var en åtseleter. Han var ikke noe verd. Han var en hykler som satt på vaglen med duen, akkurat like stor som duen. Han kunne fly hvor som helst duen kunne fly. Men han kunne spise god mat akkurat slik duen spiste. Og så kunne han spise råttent mat, noe duen ikke kunne spise. For duen er sammensatt annerledes. Hun er skapt annerledes. Hun er en due. Og duen kan ikke fordøye råttent mat, fordi den har ingen galle.

⁶⁰⁶ Og en mann som er født av Guds Ånd blir en Guds due, naturen hans, forandringen hans, temperamentet hans. Ja, sir. Hadde du lagt duens ånd i kråka, ville han aldri sittet på et dødt åtsel. Hvis han landet der ved et uhell, ville han uten tvil komme seg bort straks. Han kunne ikke utholde det. Og et menneske som er født av Guds Ånd, holder det ikke ut. Han lander kanskje i en bar en gang, men han vil komme seg ut derfra straks. En kvinne kan forføre ham, få ham til å snu seg rundt, men han vil snu hodet igjen. Han vil komme seg bort derfra raskt. Hvorfor? Han er en due. Det er riktig. Du kommer ikke til å narre ham, for han vet. “Mine får kjenner Min Røst og en fremmed vil de ikke følge.” Han er en due til å begynne med. Det er det jeg snakker om, det virkelige som er forankret på innsiden.

⁶⁰⁷ Følg nøye med nå. “Gud sverget.” Åh, det . . .

Dette håpet har vi som et . . . fast anker for sjelen, et som når inn til—inn til det indre som er forhenget.

⁶⁰⁸ “Forhenget.” Gud kom ned, tildekket i kjød. For å gjøre hva? For å vise Seg Selv. Han måtte skjule Seg, for vi kunne ikke se Ham. Og Han skjulte Seg bak forhenget. Og forhenget var Hvem? Jesus. “Ikke Meg som gjør gjerningene, Min Far”, sa Jesus. “Min Far bor i Meg. Jeg arbeider. Faderen arbeider, og Jeg arbeider til nå.” Her er Han som Den tildekkede, gående i kjødet, Gud, Immanuel, Gud med oss. “Gud var i Kristus og forsonte verden med Seg Selv.” Her er Han, gående omkring.

⁶⁰⁹ Nå, Han kom ned og tilveiebrakte en helliggjørelse, eller tilveiebringelse, eller forsoning, så Han gjennom Sin offerdød betalte syndens pris, slik at Han kunne komme tilbake og bo i

oss. Så troen vi har er en—er en tildekket tro, eller en tildekket person. Derfor ser vi ikke på de tingene som vi ser i dette sløret. Sløret har utdanning, og det gjør ting og taler ting. Det er en vitenskapelig ting. Men den levende Guds Ånd som bor her inne, kaller de tingene som ikke var, som om de var, hvis Gud sa det. Det er tilsløringen. Vi er bak sløret.

610 Nå, en dag vil Han reise dette sløret opp, ikke født av en kvinne ved sexbegjæret til mann og kvinne, men ved Guds vilje vil Han tale og det vil skje. Da vil vi ha en kropp som Hans Egen herliggjorte kropp. Vi vil være tilslørt, så vi kan snakke til hverandre, håndhilse på hverandre.

611 Nå, når vi reiser herfra, er det et tabernakel, et teofani, bare et bilde av et menneske, som ikke spiser, ikke drikker, ikke sover, våken for evig. Det er dit vi skal. Men de venter under Alteret og roper: “Herre, hvor lenge? Hvor lenge?” til å komme ned igjen. Fordi de ønsker å ta hverandre i hendene. De ønsker å sitte ned og spise og snakke med hverandre. De er mennesker. Velsignet være Herrens Navn!

612 Da Gud skapte mennesket i Sitt Eget bilde i begynnelsen, skapte Han ham på den måten. Han hadde fellesskap med de andre, fordi vi kjenner hverandre. Vi liker det Gud skapte oss til, fordi vi ble skapt på den måten. I Hans store Komme, vil de som er rede være på den måten for evig. Udødelige vil vi stå i Hans lignelse. Åh velsignet være Kristi Navn!

613 Og nå har vi pantet på vår frelse, når vi tar imot Ham som vår personlige Frelser, som vår Helbreder. Alt dette er godtgjøringene eller utbyttet som er betalt på forsikringen. Amen. Dere vet hva en forsikringspolise er. Du kan ta utbytte på den inntil pålydende verdi er nådd. Ja visst. Du kan ta utbytte. Og vi tar utbytte nå. Men tingen er, at så snart vi tar utbytte, så blir godtgjørelsene bygd opp igjen.

614 En forsikringsagent sa en gang til meg: “Billy, jeg vil gjerne selge deg en forsikring.”

Jeg sa: “Jeg har en.” Min kone så på meg.

615 Nå, ikke noe imot forsikring. Men noen mennesker har “forsikret seg fattige.” Så, de snudde seg rundt. Han sa . . .

616 Min kone kikket rart på meg: “Har du forsikring?”

617 Jeg sa: “Ja visst.” Hun visste ikke noe om det.

618 Han sa: “Vel, Billy, hva slags forsikring har du?”

619 Jeg sa:

Salig forsikring, Jesus er min!

Åh, hvilken forsmak på Guddommelig
herlighet!

En arving til frelse, kjøpt av Gud,

Født av Hans Ånd, rensset i Hans Blod.

620 Han sa: “Det er veldig bra, Billy”, sa han, “men det vil ikke gi deg plass på kirkegården her oppe.”

621 Jeg sa: “Men Det vil få meg ut derfra. Det er hovedsaken.” Jeg er ikke opptatt av hvordan jeg kommer dit; jeg er opptatt av hvordan jeg kommer ut.

622 Og siden jeg har vissheten ved eden til Evighetens Gud, at Han vil reise meg opp igjen i Hans Sønn lignelse, på den siste dag, så vil jeg gå frimodig og ha en trøst og et anker for sjelen, at mens jeg er i dette sløret, er det noe usynlig Noe som har forankret meg til tidenes Klippe over der. Når vannet hopper og spruter, så spiller det ingen rolle. Verken død, fare eller noe kan skille oss fra Guds kjærlighet. Mitt anker holder innenfor forhenget. La flommen stige. La det storme. La ugudelige komme. Den gjenfødte troende har et anker. Du kan ikke se gjennom dette sløret ennå. Men jeg vet at ankeret mitt i tidenes Klippe over der holder, Som ga et edsvorent løfte at Han vil reise meg opp på den siste dag.

623 Ikke rart du kan se døden i ansiktet og si: “Hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier? Men Gud være takk Som ga oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus.”

Hvori *forløperen* . . .

Åh, du! Vi kommer ikke til å komme til leksjonen.

Dit . . . forløperen . . . for oss

624 En forløper. Har du noen gang lagt merke til det i den gamle westerntiden (Jeg har mange ganger gått langs de gamle stiene.), en forløper, eller speider? Når konvoien av vogner holdt på å tørste i hjel, så løp speideren foran. Og han så indianerstammene; han gikk forbi dem. Og han så hvor det var en vannkilde. Han skyndte seg tilbake for å fortelle det til sjefen for vognkonvoien: “Få fart på hestene, la alle fatte nytt mot, for rett over fjellet er det en stor vannkilde.” Han er en forløper.

625 Og her, Forløperen. En gang var mennesket omringet av djevelen, under hurtig ild, men Noen tok over skyttergraven. Det var Jesus. Forløperen har gått foran oss. Og satan stod der med et maskingevær og omringet oss, alltid i trelldom og redde for døden. Han vocket Kilden. Ja visst gjorde han det. Han hadde fått et oppdrag, fordi vi hadde syndet og blitt drevet bort fra Den. Men Forløperen, Kristus, kom inn og tok over skyttergraven.

626 Har dere hørt den gamle sangen: “Hold fortet, for Jeg kommer”? Hold fortet, ikke noe; la oss ta det. Vi vil ikke holde det lenger. Kristus tok over fortet. Halleluja! Døren er åpen. “Det er en åpent Kilde i Guds hus, i Davids by, for å rense, for renselse av de urene.” Vår Forløper har trådt inn for oss.

627 Forløperen, Han forteller oss: “Det finnes et sted rett over der, hvor du aldri vil bli gammel.” Der det ikke vil være flere rynker, der du ikke trenger å bruke Max Factor-produkter for å

få deg til å se pen ut for ektemannen din. Forløperen har gått i forveien. Det er et sted der du aldri vil bli gammel og trett og skjelven. Det er et sted der du aldri vil bli syk. Der babyen aldri vil få kolikksmerter. Der du aldri vil miste en kunstig, eller, en tann, så du må få en kunstig en. Halleluja! Åh, velsignet være Hans Navn! Han gikk inn, og udødelige vil vi stå i Hans lignelse over der en dag. De vil skinne sterkere enn stjernene og solen. Ja visst. Forløperen har gått foran oss.

. . . dit Jesus gikk som en forløper for oss, og han er blitt øversteprest for evig etter Melkisedeks ordning.

⁶²⁸ Denne store Forløperen har gått foran oss, og banet en vei. Han kom fra Ånd, de store kildene i Guds regnbue, Som ikke hadde noen begynnelse eller noen ende. Han var, for evig, Gud.

Denne Lysstrålen strålte fram. Det var en kjærlighetens stråle, det er den viktigste, rød. Den neste fargen som følger, som var blå; blå, sannferdigheten. Deretter fulgte andre farger, ved de syv fullkomne fargene, som er Guds syv Ånder, som gikk ut fra den store Kilden eller den store Diamanten som Jesus talte om. Den store Diamanten var slipt for å reflektere disse fargene. Gud ble kjød og bodde iblant oss, slik at Han kunne reflektere Sin godhet og nåde blant oss, ved gaver og tegn og under. Hele den store regnbuen hadde kommet ned i et Teofani, og, ble lik en menneskelig skikkelse, likevel var Han ikke et menneske, Han hadde ikke kjød ennå, Han var et Teofani.

⁶²⁹ Moses sa: “Jeg ønsker å se Deg.” Gud skjulte ham i klippen.

⁶³⁰ Og da Han gikk forbi, snudde Han ryggen til. Moses sa: “Det så ut som ryggen til en mann.”

⁶³¹ Hva skjedde så? En dag der nede, da Abraham satt i teltet sitt. Vi skal komme til det i kveld. Da Abraham satt i teltet sitt, kom Gud bort til ham i en kropp av kjøtt.

“Åh”, sier du, “Broder Branham, han var . . .”

⁶³² Vi får se her at Han møtte Abraham før det, etter Melkisedeks ordning, en kropp av kjøtt, som var Gud. Ja visst, var det det. Han var Gud i kjøtt.

⁶³³ Du sier: “Så broder Branham, hvorfor måtte Han komme tilbake og bli født?”

⁶³⁴ Han var ikke født da. Han var bare skapt, en kropp som Han bodde i. Melkisedek var Kongen av Salem, som er Kongen av Jerusalem, som er fredens Konge; som verken hadde far eller mor, dagers begynnelse eller slutt på livet.

Jesus hadde både far og mor, og dagers begynnelse og livets slutt. Men Han ble skapt “etter Melkisedeks ordning”, som ikke hadde dagers begynnelse eller livets slutt.

⁶³⁵ Melkisedek var Gud Selv. Melkisedek var Jehova Gud, den samme Ene som møtte Abraham mange år senere, foran teltet

hans. Han hadde ryggen Sin vendt mot ham; Han sa: “Hvorfor lo Sarah?” Det er riktig. Han var den Ene som stor der og kikket bort mot Sodoma. Abraham gjenkjente Ham, fordi på innsiden av sløret hans var et anker som holdt fast på løftet. Ikke fordi han hadde en eller annen følelse, men Gud ga ham løftet. Og da han kom i kontakt med den store magneten, visste han at Den var i det kjødet.

⁶³⁶ Gikk ut med Abraham, et lite stykke unna. Han fortalte Abraham. Sa: “Skulle Jeg skjule disse tingene fra Abraham, når han er verdens arving? Jeg vil bare ikke gjøre det.” Så, “Abraham, Jeg vil fortelle deg hva Jeg er på vei til å gjøre”, vi tar det opp igjen i kveld, “der nede i Sodoma”, og hva de alle skulle gjøre. Og så snart Han hadde velsignet Abraham, vendte Han tilbake til det ytre rom igjen. En mann som stod der og hadde støv på klærne Sine, en Mann. Og ikke bare det, men Han spiste kjøttet til en kalv som Abraham hadde drept og drakk kumelken, og spiste noen maiskaker (litt maisbrød) og hadde smør på det. Det er helt riktig. Og vendte så tilbake til et Teofani igjen.

⁶³⁷ Hva var det? Hvorfor tok Han det ikke da? Han hadde aldri blitt født som deg og meg. Men Han måtte bli født i kjødet, slik at Han kunne holde tilbake den brodden. Det var en skapt kropp. Det var en kropp der Han rett og slett tok kalsium og kalium fra jorden, og sa: “Puh”, og trådte inn i den. Det var det samme som Melkisedek var. Han trådte inn i ham, i en kropp slik at Han kunne gå ut foran ham under sløret, et slør av Hans Egen skapelse; ikke et slør fra en kvinnes skapelse, gjennom morslivet til en kvinne, gjennom en—en celle, slett ikke. Men Han skapte denne og trådte inn i den, og snakket, etter Melkisedeks vis.

⁶³⁸ Hvem Er Denne Melkisedek?

For denne Melkisedek, konge i Salem, (som er Jerusalem), prins for den høyeste Gud, (ja visst), møtte Abraham og velsignet ham, da han kom tilbake etter å ha nedkjempet kongene.

Til ham ga også Abraham tiende av alt. Navnet hans kan for det første forklares som rettferdighetens Konge, (den store kjærligheten, den store Ånden i begynnelsen) . . . rettferdighetens Konge, . . . og så . . . Salems Konge, som betyr fredens Konge.

Han var uten far, uten mor og uten slektstavle. Hans dager hadde ingen begynnelse, og hans dager hadde ingen avslutning, . . .

⁶³⁹ Hvem var det? Han var aldri født, Han vil aldri dø. Hvem er det? Det var Gud, ja visst var det det, som et forbilde på Herren Jesus. Sannelig var Han det. Men Han måtte komme gjennom en kvinne, for at du kunne komme gjennom en kvinne. Og Han måtte komme slik du kommer, for å kunne bringe deg tilbake til Ham. Halleluja!

Underfulle nåde! hvor skjønt det lyder,
 Som frelste et elendig, blindt vrak som meg!
 Jeg var en gang fortapt, men nå er jeg funnet,
 ved Hans nåde,
 Jeg var blind, men nå ser jeg.

⁶⁴⁰ Jeg forstår hva Han måtte gjøre. Gud ble meg, for at jeg ved nåde kunne bli som Ham. Han tok syndene mine, for at jeg ved Hans rettferdighet kunne få Evig Liv. Jeg kunne ikke velge meg selv. Naturen min var en synder. Jeg hadde ingenting med det å gjøre. Jeg var “født av verden, dannet i misgjerning, kom til verden og talte løgn.” Ikke engang én sjanse i det hele tatt; ingenting, ikke en gang et ønske.

⁶⁴¹ Fortell en gris at han gjør “feil når han spiser avfall”, vil du? Se hvor mye han vil høre på deg. Fortell en kråke at han gjør “feil når han spiser på et dødt åtsel”, og se hva han vil si til deg. Hvis han kunne snakke: “Hold deg til dine egne saker.” Ja visst.

⁶⁴² Åh, men Guds nåde som forandret naturen hans, og ga meg muligheten til å ønske og til å lengte og til å tørste, “Din kjærlighets godhet er bedre for meg enn livet, Å Gud. Mitt hjerte lengter etter Deg.”

⁶⁴³ David sa: “Som en hjort lengter etter rennende bekker, slik tørster min sjel etter Deg, Å Gud.”

⁶⁴⁴ Gud ga mennesket den tørsten etter å tilbe Ham, til å elske, søke Ham. Men mennesket forderver den ved djevelens kall, og han går ut og begjærer kvinner og fornøyelser og tingene i verden, og prøver å tilfredstille den hellige skapelsen som Gud har lagt ned til å elske Ham. Han plasserer den på tingene i verden. Men, broder, når han en gang har blitt forandret, og den kilden med mygglarver i seg, alle slags forstyrrelser i sisternen har blitt rensset ut og sterilisert, og Guds rene Vann er plassert der inne, da kan synden aldri røre det. Amen.

Å hvor jeg elsker Ham! Hvor jeg beundrer
 Ham!

Mitt Liv, mitt Solskinn, mitt Alt i Alt!
 Den mektige Skaperen ble min Frelser,
 Og hele Guds fylde bor i Ham.

Ned fra Hans herlighet, historien som vil leve
 for evig,

Kom Min Gud og Frelser, og Jesus var Hans
 Navn.

Født i en krybbe, en fremmed for Sine Egne,
 Sorgens, tårenes og smertens Gud.

Å hvor jeg elsker Ham! Hvor jeg beundrer
 Ham!

Min Pust, mitt Solskinn, mitt Alt i Alt!

645 Å Gud! Hvordan kunne Han gjøre det? Mennesket har prøvd å skrive om det. En sa:

Om vi fylte hele havet med blekk,
Og hvert strå på jord var en fjærpenn;
Hele himmelen var lagd av pergament,
Og hver mann var skribent av yrke,
For å skrive om Guds kjærlighet

Hvor den store Gud i Himmelen ble kjød for å ta mine synder!

Å skrive om Guds kjærlighet
Ville tørke ut havet;
Heller ikke skriftrullen kunne romme det hele,
Selv om den var spent ut over hele himmelen.

646 Og for å gi arvingene til denne frelsen et sikkert håp, så sverget Han ved Seg Selv at Han ville reise oss opp i de siste dager, gi oss Evig Liv. "Og ingen kan rive dem ut av Min hånd." Amen.

La oss be.

647 Er du skyldig i å avvise Hans kjærlighet? Har du holdt deg unna Hans velsignede Vesen, denne Mektige som skapte deg til den du er? Og nå er du her denne morgenen, så langt i livet, og det gir deg en mulighet. Ønsker du å fortsette å leve? Det er bare én måte å leve på, det er ved å tro på Herren Jesus. Hvis du, fra ditt hjerte, tror at Han er Guds Sønn og tar imot Ham som din Frelser, og tror at Gud reiste Ham opp til din rettferdiggjørelse, hvis du ønsker å ta imot det på det grunnlaget, er det ditt nå.

648 Vil du rekke opp hånden din? En uomvendt sjel, som ønsker å omvende seg denne morgenen og si: "Husk på meg, broder, predikant, når vi går inn i bønn. Jeg har også kommet til kort. Jeg har vært medlem av menigheten, men jeg—jeg vet at jeg—jeg aldri har hatt det du snakker om. Jeg har aldri blitt født av Ånden, broder Branham. Jeg har—jeg har bare ikke fått Den, det er alt. Jeg vil at du skal be for meg, at Gud vil gi meg Den denne morgenen." Gud velsigne deg, sir. Er det én til? Si: "Gud, gjør meg til det Du vil jeg skal være. Jeg vil at Du skal være . . . Jeg ønsker å være slik Du vil jeg skal være. Jeg har avvist Din kjærlighet." Gud velsigne deg, gutten min.

649 Bare et øyeblikk nå.

Om vi fylte hele havet med blekk,
Og var himmelen lagd av pergament;
Om hvert strå på jord var en fjærpenn,
Og hver mann var skribent av yrke;
Å skrive om Guds kjærlighet
Ville tørke ut havet;
Heller ikke kunne skriftrullen romme det hele,
Selv om den var spent ut over hele himmelen.

Åh, Guds kjærlighet, hvor rik og ren!
 Hvor uendelig og sterk!
 Den skal bestå for evig,
 De helliges og Englenes sang.

⁶⁵⁰ Kjære Gud, den poeten var i sannhet akkurat som mange andre av Dine troende, som lette, prøvde å finne ord til å uttrykke det. Og det er skrevet i Bibelen: "Før øvrig, fordi forkynneren var vis, gransket han og satte sammen mange ord." Åh, hvor vi hadde ønsket å ha språket og ordforrådet så vi kunne forklare folket hva det virkelig er, men det kunne ikke bli funnet på dødelige lepper. Jeg tviler på at hele Evigheten noensinne kunne åpenbare det, hvordan Himmelen Gud kom til jorden for å frelse elendige, fortapte, usle syndere.

⁶⁵¹ Jeg ber Deg, Far, at gjennom disse få sammenhengende ordene, eller usammenhengende ordene denne morgenen, som jeg skulle sagt, at noen har funnet fred og en tilfredsstillelse og en sterk trøst, som har søkt tilflukt. Og må deres sjel forankre seg til det løftet som Gud sverget til, at Han ville reise dem opp på den siste dag. Flere hender gikk opp i bygningen, rett her i dette tabernaklet. Gud, gi dem det urokkelige håpet, her og nå. Må de forankre seg til tidenes Klippe. Uansett hvor ille havet kan rase og kaste de små båtene deres fram og tilbake, så har de et anker, Guds løfte. Der står de: "Gud sa Det. Han kan ikke lyve."

⁶⁵² "Den som hører Mine Ord", som jeg har prøvd å forkynne denne morgenen, "og tror på Ham som har sendt Meg, Jehova, har evig Liv; og skal ikke komme til dom, men har gått over fra døden til Livet."

⁶⁵³ Å Du Evige, velsign dem i dag. Og må enhver person her inne som ikke er under Blodet, deres sjel aldri har blitt omvendt, må det skje akkurat nå, Herre. Du utvirker mysteriet. Alt sammen er Ditt. Det er overgitt til Deg. Jeg ber om at Du må gi det til dem, Evig Liv. Må vi en dag, over på den andre siden, idet vi går gjennom dalen en etter en, må vi møtes over der hvor de aldri vil si "farvel" igjen.

En dag vil vi komme til elven ved tidens
 avslutning,
 Når de siste sorgfulle tankene har forsvunnet;
 Vil det være Noen som venter som vil vise oss
 veien,
 Jeg trenger ikke krysse Jordan alene.
 Det vil være En, Noen som venter som vil vise
 meg veien,
 Jeg trenger ikke krysse Jordan . . .

⁶⁵⁴ Alle som har det håpet, rekk opp hånden din nå idet du løfter hodet.

Jeg trenger ikke . . .

Bare tilbe Ham nå. Budskapet er over. Er dere ikke lykkelige? Gud sverget at Han ikke ville . . . Gud sverget at Han ville møte deg der.

Jesus døde for å sone alle mine synder;
Når mørket jeg . . . (Hva sier du? Brodden er
borte.) Han vil vente på meg,
Jeg trenger ikke krysse Jordan alene.
Ofte er jeg forlatt og sliten . . .

Bare tilbe Ham nå.

. . . ser ut som alle vennene mine er borte;

Har du vært der noen gang?

Men det er en tanke som trøster meg . . . (Hva
var løftet?) . . . gjør mitt hjerte glad,
Jeg trenger ikke krysse Jordan . . .

655 Nå, løftets barn, bare tilbe Ham for at Han gjør det.

Jeg trenger ikke krysse Jordan alene,
Jesus døde for å forsone alle mine synder;

Hva skjer nå?

Når mørket jeg ser, vil Han vente på meg,
Jeg trenger ikke krysse Jordan alene.

Når jeg kommer til elven . . .

Hver og en av dere kommer. Det er en stor, mørk skygge foran deg. Det er en stor dør. Du går inn der, en av disse dager, kanskje før dagen er over, kanskje før møtet slutter denne morgenen. Du går inn der. Hver gang hjertet ditt slår, er du ett skritt nærmere.

Men når mørket jeg ser, vil Han vente der,

Han sa Han ville det. Han sverget på det.

Så jeg trenger ikke krysse Jordan alene.

656 Å Velsignede Herre, våre hjerter er fulle denne morgenen, så det renner over.

657 Å tenk på når pulsen ebber ut, og sykepleieren ordner puten rundt hodet ditt. Og hendene dine kan du ikke bevege lenger. Hendene dine har blitt til is. Barna dine, moren din, de kjære skriker og gråter. Den store døren åpner seg over der. Han vil vente.

658 David sa: "Hvis jeg reder mitt leie i dødsriket, vil Han være der." Jeg trenger ikke krysse det alene. Når spruten fra elven begynner å treffe ansiktet vårt, vil Gud ta livbåten og lede oss rett over den. Han lovet at Han ville det. Profeten David sa: "Ja, selv om jeg går i dødsskyggens dal, frykter jeg intet ondt. Du er med meg. Din kjepp og Din stav, de trøster meg."

659 Herre, vi er så glade i dag, for at vi ble regnet med som løftets arvinger. I dag har vi Evig Liv inni oss, fordi vi elsker

Herren Jesus og har trodd på Ham, og tatt imot Hans Ord og Hans lære. Og Han ga oss Den Hellige Ånd, som et segl på vår tro, Den Hellige Ånds segl. Vår tro inni oss er forankret. Og selv om vi mange ganger går gjennom mørke skygger, mange ganger snubler vi langs veien, men ankeret vårt holder fremdeles. Det er noe i det, langt der ute, som ser ut til å veilede oss og sier: "Gå videre. Vi går videre."

⁶⁶⁰ Gud, velsign oss. Vi trenger Deg. Bevar oss trofaste og sannferdige inntil den stunden Du kommer for oss, vi vil prise Deg gjennom endeløse tider. Og den dagen når vi står på jorden . . . Hans velsignede føtter har ikke rørt ved jorden ennå. Der står Han der, i luften; og de hellige og gjenløste fra alle tidsaldere, gjennom hver vakt, første, andre, tredje, fjerde, femte, sjette og syvende, alle står der ikledd Hans rettferdighet; vi kroner Ham kongenes Konge og herrenes Herre og synger historiene om vår gjenløsning. Våre fattige hjerter vil skjelve når vi ser på Ham Som elsket oss og ga Seg Selv for oss. Mens vi var uelskelige og syndere, døde Kristus for at vi kunne bli frelst. Vi takker Deg for det, Far, i Kristi Navn. Amen.

⁶⁶¹ Elsker dere Ham? Åh, hvor virkelig Han er. Kjenner du ikke bare en sterk trang til å legge armene rundt Ham på en måte? Ville du ikke bare elsket å krype opp og røre ved føttene Hans, vet du?

⁶⁶² Dere vet, det var noen som pleide å komme på møtene mine i Phoenix, Arizona og sa: "Jeg skulle gjerne ha snakket med Ham om det. Jeg skulle gjerne sagt: 'Herre, Du elsket meg da veien min ble så mørk.'" Jeg skulle gjerne ha snakket med Ham om det før vi krysser over. Jeg—jeg ønsker å se Ham. Jeg—jeg—jeg ønsker bare å se Ham. Å tenk på hvordan jeg vil føle meg, hvordan mitt ringe hjerte vil skjelve når jeg ser Ham stå der.

⁶⁶³ Jeg har ofte undret: "Jeg skulle ønske jeg kunne ha hørt den Røsten si: 'Kom til Meg, alle dere som strever og har tungt å bære. Jeg vil gi dere hvile.'" "

⁶⁶⁴ Jeg vil sannsynligvis aldri høre det ordrett slik Han talte det da, men jeg ønsker å høre Ham si: "Dette er den siste dag. Det var vel gjort, Min gode og trofaste tjener, gå nå inn til Herrens gleder som er gjort ferdig for deg." Siden hvor lenge?

⁶⁶⁵ "Siden du ble frelst?" Nei, broder.

⁶⁶⁶ "Siden verdens grunnleggelse, da Jeg så deg og forutkjente deg og forutbestemte deg til Evig Liv", du ble velsignet da. "Alle som Han kjente på forhånd, har Han kalt." Er det riktig? "Alle Han har kalt, har Han rettferdiggjort. De som Han har rettferdiggjort, har Han allerede herliggjort." Slik er det. Han kjente oss på forhånd, kalte oss, rettferdiggjorde oss, og vi er allerede herliggjort med Ham, ved verdens ende og går til vår lønn. Er du ikke lykkelig? Ja visst, det vil få deg til å elske Ham.

Da du ikke kunne hjelpe deg selv, og her kom Han og gjorde det for deg.

⁶⁶⁷ *Velsignet være det bånd som binder, søster Gertie. "Våre hjerter i kristen kjærlighet", mens vi har dette lille fellesskapet med tilbedelse nå, så skal vi be for de syke. Gud velsigne dere. Dere som løftet hendene deres til Kristus denne morgenen, finn dere en plass å tilbe Ham, tjene Ham.*

⁶⁶⁸ Nå, la oss bare tilbe Ham nå, som en forsamling, alle dere metodister, church of God, Assemblies of God, presbyterianere, lutheranere, katolikker. Alle sammen nå, la oss synge nå.

Velsignet er det bånd som binder
Våre hjerter i kristen kjærlighet;
Fellesskapet av beslektede sinn
Er likt det Ovenfra.

Foran vår Fars trone,
Øser vi ut vår inderlige bønn;
Vår frykt, vårt håp, våre mål, er ett,
Vår trøst og vår omsorg.

Når vi skilles fra hverandre,
Gir det oss innvendig smerte;
Men vi skal fremdeles være forent i . . . (Hvor
mange metodister, baptister og alle?)
Og håper å møtes igjen.

⁶⁶⁹ Gjør ikke det deg godt? La oss snu oss rundt og håndhilse på hverandre nå, mens vi synger den igjen.

Før . . .

Håndhils på noen bak deg, foran deg, begge sider.

. . . trone,
Øser vi ut vår inderlige bønn;
Vår trøst og vår omsorg.

Nå når vi skiller lag,

Vil vi elske hverandre.

Det gir . . .

Ønsker dere at møte skulle fortsette? Skjønner? Det er slik vi tenker.

. . . indre smerte;
Men vi skal fremdeles være forent i hjerte (i
ett),
Og håper å møtes igjen.

Om aldri mer her, vil vi møtes på den store Dag.

⁶⁷⁰ Nå, Far, ta imot våre tilbedelse denne morgenen. Ta Ordet og plant Det i de troendes hjerter. Må de ikke bare bli kastet rundt, og opp i dag og ned i morgen, men må disse Ordene finne sitt hvilested i enhver troendes hjerte. Å vite dette at:

“Gud har sverget en ed, og det er to uforanderlige ting. Guds uforanderlighet, det vil si at det er umulig for Ham å lyve, for at arvingene til denne frelsen kan ha et sterkt håp, urokkelig og fast, et anker for sjelen.” Å vite dette at: “Gud har lovet oss, ved en svoren ed. Først, at Han ikke kan lyve; det andre, Han sverget en ed på toppen av det, at Han vil reise oss opp på den siste dag og gi oss Evig Liv.” Og vet at: “Etter at vi har blitt kalt, at Han sa at Han kjente oss før verdens grunnleggelse, og forutbestemte oss til adopsjon ved Jesus Kristus. Og Han kjente oss på forhånd. Han kalte oss. Og da Han kalte oss, rettferdiggjorde Han oss.” Vi kan ikke rettferdiggjøre oss selv, så Han rettferdiggjorde oss ved Sin Egen Sønnis død. “De som Han har rettferdiggjort, har Han allerede herliggjort.” Ordet er allerede talt. Og vi er bare på vei, går framover med glede på veien til Herligheten.

⁶⁷¹ Gi folk tro, og må de små uvanene og slikt som henger ved folket, må de riste seg løs fra dem denne morgenen, med dette Guds Ord som er et anker for sjelen, fast og urokkelig. Må de riste seg løs fra uvanene sine, hissigheten sin. Og tingene som har vært . . . Som Paulus sa litt lenger ut i budskapet som kommer om et par dager: “La oss legge av alt som tynger og synden som så lett henger fast ved oss, så vi kan løpe med tålmodighet i det løpet som er lagt foran oss; med blikket festet på troens opphavsmann og fullender, Jesus Kristus, Han som ble fristet på alle måter slik som vi, men uten å synde.” Han fikk bli fristet, men Han ga aldri etter for fristelsen. Og vi blir fristet av synd, men skal aldri gi etter for det. Fordi Livet som er i oss er ankeret til vårt Evige bestemmelsessted, og vi holder det hellig i vårt hjerte.

⁶⁷² Nå, det er mange som satan har plaget med lidelser. Vi skal straks be for dem, Far. Må de, idet de passerer under Guds Ord i dag . . . Det dyrebare Ordet som er blitt forkynt, Bibelen bærer vitnesbyrd, Guds Engler står nær og Den store Hellige Ånd, fremfor alt, står her for å bære vitnesbyrd om Ordet. Nå, Far, idet de passerer under Ordets løfte denne morgenen, må de gå herfra for å bli friske. Å fjerne skinnene, å stå opp fra stolene og—og feltsengene som de har ligget på og bare bli friske. Gi det, Herre. Må de vende tilbake på det neste møtet de kan komme på, eller til sine egne menigheter, med fryd og vise de store tingene Kristus har gjort. Vi utfører denne tjenesten til Din ære, i Jesu Navn. Amen.

⁶⁷³ Jeg må be om unnskyldning for et løfte som jeg ga, at vi denne morgenen ville ta for oss det 7. kapitlet, men jeg kom ikke dit. Og vi må sette av litt tid her for—for dette, for bønnekøen. Og nå, i kveld, om Herren vil, vil vi ta det 7. kapitlet og finne ut Hvem denne Melkisedek var. Hvor mange ønsker å vite det? Åh, vi vil bare begynne umiddelbart med Ham, finne ut nøyaktig Hvem Han er. Og Skriften forteller Hvem Han er. Skjønner?

⁶⁷⁴ Og Scofield sa det var “et prestedømme”. Hvordan kunne det være et prestedømme uten begynnelse eller ende? Ser dere, det

var ikke et prestedømme. Det var en Mann, Melkisedek (et Navn), en Person.

675 Som, ikke for å rakke ned, men Kristen Vitenskap sier at Den Hellige Ånd er “en tanke”. Og Bibelen sier: “Han, Den Hellige Ånd.” Og *Han* er et personlig pronomen. Det er en Person; ikke en tanke. Det er en Person. Helt riktig.

676 Og Melkisedek er en Mann, en Mann Som var uten dagers begynnelse eller års ende. Han hadde verken far eller mor eller slektstavle. Og vi vil finne ut Hvem Han er om Herren vil, i kveld, ved Ordet. Elsker dere Det? Åh! “Ditt Ord er en lykt på min sti og for mine føtter.” Åh!

677 Nå, du sier: “Broder Branham, jeg forstår Det ikke i det hele tatt.” Heller ikke gjør jeg.

678 Men en gang talte jeg nede i Kentucky. Og til noen av nykommerne og katolske og forskjellige, som kanskje ikke forstår disse dype, rike tingene i Skriften. Jeg hadde talt om Guddommelig helbredelse. Ei lita, barbent jente hadde med . . . Hun var ikke femten år gammel, hadde en liten baby, og den hadde lammelser. Jeg sa: “Hva er i veien, søster, med babyen din?”

679 Sa: “Den har rykninger.” Hun visste ikke hva hun skulle si, lammelser. Hun visste ikke hva hun skulle kalle det.

680 Stakkars liten hadde sannsynligvis aldri hatt et par sko i sitt liv. En manns elskling, langt hår hengende nedover. Jeg sa: “Tror du?”

681 Og de små, stålgrå øynene kikket på meg. Hun sa: “Ja, sir. Jeg tror virkelig.”

682 Og jeg tok den lille babyen. Og mens jeg ba for den, sluttet den å rykke. Hm-hmh. Og det gikk ut, gikk ut.

683 Neste dag var jeg på ekornjakt på en fjellside. Jeg hørte at noen menn satt der og snakket, en gammel sag durte. Og jeg listet meg ned. Jeg hadde vært på ekornjakt. De snakket om meg, de satt der og tygde tobakk og spyttet, bladene fløy, som *det*. Og de snakket om, nå, om møtet kvelden før. En av dem sa: “Jeg så den babyen. Jeg gikk innom der i morges. I morges var den fremdeles uten rykninger.” Skjønner? Sa: “Det var virkelig.” Og han spyttet.

684 Og de hadde rifler som lente seg mot treet, så jeg tenkte jeg burde gi meg til kjenne. Dere vet, de har stridigheter der nede også. Så jeg gikk bort. Jeg sa: “God morgen, brødre.”

685 Den store, høye karen, som tilsynelatende hadde snakket, han hadde en bit skråtobakk i munnen, slik som *det*, langt ut på siden slik som *det*, og stor, lang hals. Og han hadde en kjempestor gammel hatt på seg, trukket nedover ansiktet. Han så seg rundt og fikk øye på meg. Han reiste seg og tok av seg hatten i en fart, og *gulp*, svelget tyggetobakken og sa: “God morgen, pastor.”

Skjønner? Ja, sir. Respekt. Og det er riktig. Hvordan han i det hele tatt overlevde det, vet jeg ikke, men han gjorde det.

⁶⁸⁶ Så, neste kveld da jeg kom tilbake, var det en mann der som ønsket å diskutere litt med meg. Han gikk i en menighet som ikke trodde på Guddommelig helbredelse. Så dette var en metodistmenighet, White Hill, Kentucky. Så han—han begynte å . . . Han stod på utsiden. Han hadde en lykt i hånden. Og han sa: “Jeg ønsker å si noe, predikant. Jeg kan ganske enkelt ikke godta Det, for jeg kan ikke se Det.”

⁶⁸⁷ Jeg sa: “Kan du ikke se Det?”

⁶⁸⁸ Han sa: “Nei.” Sa: “Jeg er selv en syk mann. Men”, sa, “jeg kan bare ikke se Det.”

Jeg sa: “Hvor bor du?”

Han sa: “Der ute ved Big Renox.”

Jeg sa: “Vel, hvordan skal du komme deg hjem?”

Han sa: “Vel, jeg skal gå hjem.”

Jeg sa: “Kan du se hjemmet ditt?”

Han sa: “Nei, sir.”

Jeg sa: “Fryktelig mørkt i kveld, det er overskyet.”

Han sa: “Ja.”

Jeg sa: “Hvordan skal du komme deg hjem?”

Han sa: “Ved hjelp av denne lykta.”

Jeg sa: “Lykta lyser ikke opp hele veien til huset.” Jeg sa: “Hvordan skal du gå?”

Han sa: “Åh, jeg går etter lykta.”

⁶⁸⁹ Jeg sa: “Der har du det. Du har lyset fra lykta nå, og hver gang du tar et skritt *denne* veien, vil lyset stadig vise vei foran deg. Hvis du bare fortsetter å gå, vil lyset stadig gå med deg.”

⁶⁹⁰ Og gjør du det denne morgenen, du ønsker Kristus, den store Øverstepresten, Forbederen for din sykdom eller dine lidelser eller din sjel. Du forstår Det kanskje ikke. Vi gjør ikke det. Men vi har fått påbud om å “Vandre i Lyset slik Han er i Lyset.” Ta ett skritt i Lyset. Og når du har Lyset med deg, vil Lyset skinne inn til høylys dag. Det vil vise veien foran deg.

Og vi vil vandre opp denne fine, gamle
hovedveien,

Forteller hvor enn jeg går,

Jeg vil heller være en gammeldags kristen,

Herre,

Enn noe annet jeg vet.

Har dere hørt den gamle sangen noen gang?

Det er ingenting som en gammeldags kristen,
 Som viser kristen kjærlighet;
 Vi vandrer på den fine, gamle hovedveien,
 Og forteller hvor enn vi går,
 Jeg vil heller være en gammeldags kristen,
 Herre,
 Enn noe annet jeg vet.

⁶⁹¹ Jeg bare elsker det. Ja vel. Nå skal vi be for de syke. Vi skal ikke . . . Vi hevder ikke at vi kan helbrede de syke. Hvis vi gjorde det, ville vi sagt noe galt. Enhver syk person her inne er allerede helbredet. Det er det Skriften sier. "Ved Hans sår ble vi helbredet." Er det riktig?

⁶⁹² Enhver synder som er her inne, hvis det skulle være en her, så har du vært frelst siden Jesus døde. Men ikke dø her hvor muligheten din ble plassert foran deg, å gå inn i Hans Nærvær og prøv å ta imot Det da. Det gjelder her og nå. Her og nå må du ta imot Det. Hvis du går utenfor Blodet, da er du ikke annet enn . . . Du er allerede dømt, fordi du er dømt ved måten du behandlet Forsoningen til Herren Jesus Kristus på. Skjønner? Du er . . . du dømmer deg selv der.

⁶⁹³ "Så Han ble såret for våre overtredelser og ved Hans sår ble vi helbredet." Så, det er ingenting jeg har som kunne helbrede deg. Det er ingenting menigheten har som kan helbrede deg. Det eneste vi kan be om er dette, at troen din ikke må svikte, at du vil komme til alteret denne morgenen for å ta imot Kristus som din Helbreder, som du gjorde med din Frelser. Og uten noen . . . Gud gjør mirakler. Han viser store tegn. Blinde, døve, stumme, alt mulig blir helbredet rett her i tabernaklet. Men enten det skjer eller ikke, tar vi imot Det uansett. Mange ganger skjer disse tingene ved visjoner.

⁶⁹⁴ Hvor mange var her for omtrent tre søndager siden, eller fire, da den mannen kom inn hit, som var både blind og lam, eller satt i en stol med ødelagt balansenerve? Og før jeg dro hjemmefra, så jeg ham i en visjon: "At det ville være en mann der med mørkt hår, med noe grått i. Hans kone er en kvinne med attraktivt utseende, på rundt seksti år. Hun vil komme gråtende", og hun vil be meg. "Om å komme bak og be for mannen hennes." Han satt akkurat der.

⁶⁹⁵ Og jeg kom ned. Jeg sa til noen av brødrene mine her: "Følg med på dette."

⁶⁹⁶ Og da vi gikk ned til alteret, hadde andre bedt. Da jeg begynte å be, gikk jeg rett bort og kom tilbake bort hit. Og kona hans reiste seg og kom helt nøyaktig slik Herren hadde sagt det ville skje. Folk fulgte med for å se om det ville skje på den måten. Det slo ikke feil. Og så da han gikk . . .

⁶⁹⁷ Det viste seg at det var en mann, Dr. Ackerman, nede i Birdseye, Indiana, som hadde sendt ham opp hit; som er en

katolikk, og sønnen hans er prest i klosteret der i Saint Meinrad. Og Dr. Ackerman er en av jaktkameratene mine, og han sendte mannen opp hit. Og Herren viste meg en mørkhåret mann som ville sende ham, men jeg visste ikke hvem det var.

698 Jeg sa: “Var det Dr. Ackerman?”

699 Han sa: “Det var det.” Skjønner? Og mannen . . .

700 Jeg sa: “Det er SÅ SIER HERREN.” Gikk ned. Jeg sa: “Sir, reis deg.” Både blind og kunne ikke . . . han . . . Balansenerven var ødelagt. Han kunne ikke holde seg oppreist på den måten. Skjønner? Hadde vært slik i årevis, hadde vært hos Mayos og overalt. Og bare ba en bønn for ham og reiste ham opp. Der var han, han begynte å gå.

701 Først sa han: “Jeg kan ikke se deg.” Deretter ropte han: “Jo. Jeg kan det.” Øynene hans åpnet seg der, han var ortodoks, kona hans, presbyterianer.

702 Noen mennesker tror at “presbyterianere ikke roper, og ortodokse.” Du skulle ha hørt dem. Ja visst. De ropte og klemte hverandre. Kom tilbake og hentet rullestolen sin og gikk videre ut og ned trappene, akkurat som en hvilken som helst annen mann, kunne se og snakke og—og så videre.

703 Fikk et brev fra ham, eller ringte her om dagen. Jeg tror broder Cox besøkte ham. Sa: “Han hadde en brennende følelse i øynene sine.” Ja visst. Det er nerven, synsnervene som gror og kommer til liv igjen, vet dere, og kommer på plass. Forbannelsen ble tatt bort.

704 Hvis du lar naturen gå sin gang, hvis ingenting hindrer naturen, så vil den—vil den ha fritt spillerom. Hvis du har et bånd rundt armen din, som stenger av sirkulasjonen, så vil hånden din til slutt dø. Nå, fordi, naturligvis ville den være helt i orden hvis du bare lot den være i fred. Men noe har forstyrret naturen. Så, hvis du ikke kan se det, har ikke legen noen mulighet til å fange det opp. Han kan bare arbeide ut fra to ting: det han kan se, det han kan føle. Det er det eneste han kan arbeide ut fra: det han ser og det han føler.

705 Hvis han ikke kan se det, så må det være åndelig. Da er det bare en ting som kan, bare en ting som kan skje; vi ber, Kristus fjerner forbannelsen, sender djevelen bort, og det begynner å bli normalt, friskt. Blir friskt, og det er alt. “I Mitt Navn skal de kaste ut djevler.” Er det riktig? Det er et løfte til menigheten. Det er et løfte om kraft. Hva da? Det, det er Hans Nærvær med oss. Nå, det som hindrer oss i å være fullkomne denne morgenen, å gjøre de tingene akkurat som Han gjorde det, er fordi vi fremdeles er i sløret. Skjønner? Men vi har en følelse der som forteller oss: “Åh, ja.” Skjønner?

706 Og når du tar imot helbredelsen din, uavhengig av hva sløret sier, det er hva Ordet sier. Skjønner? Det er alt. Det er alt. Og Ordet råder alltid over alt. Guds Evige Ord!

707 Se på Sarah, morslivet var dødt, nitti år gammel, levd med mannen sin siden hun var rundt seksten eller sytten, ingen barn; Abraham, hundre. Gud snudde det hele rundt og ga dem babyen. Skjønner? Fordi de trodde. De kalte de tingene som ikke var, som om de var. Kom på den måten denne morgenen, venn.

708 Og i kveld forventer vi . . . Hvis dere alle er på besøk hos oss, er vi glade for å ha dere her denne morgenen. Og Gud være med dere. Og hvis dere blir i byen til kvelden, vil vi gjerne ha dere her i kveld for resten av dette møtet, om Melkisedek. Og så hvis du ikke gjør det, og du har din egen menighet, så gå til din egen menighet. Det er—det er din tjenesteplikt. Hvis du tilhører en menighet, så gå der. Dette er bare et lite tabernakel hvor vi samles her inne og har fellesskap med hverandre. Nå, Herren velsigne dere.

709 Og søster Gertie vil spille for oss, *Den store Lege nå er nær*. Og er det noen her som vil bli bedt for? Rekk opp hånden din, de som ønsker å komme i bønnekøen, for å sette din tro til Kristus. Ja vel. Hvis dere vil stille dere i kø på *denne* siden av menighetslokalet, vær så snill. Og hvis de vil flytte litt på setet, broder, vær så snill, så vi kan få litt plass der og kan føre folket gjennom. Kom over på *denne* siden.

710 Og vi skal be nå, mens vi synger. Og jeg skal be de eldste her, fra en hvilken som helst denominasjon eller menighet, uavhengig av hva det er, hvis dere tror på Guddommelig helbredelse, vil dere stå her med meg på denne plattformen, for å be for de syke? Vil gjerne ha dere her. Hvilken som helst denominasjon, eller uten denominasjon, eller hva enn dere er, vi vil gjerne ha dere her. Vil dere bare komme nå, for bønn? Kom opp og stå sammen med meg.

Broder Neville, hvis du vil komme med oljen.

HEBREERNE, KAPITTEL SEKS ³ NOR57-0915M
(Hebrews, Chapter Six 3)
HEBREERBREVET-SERIEN

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag morgen, 15. september, 1957, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org